

30. navadna nedelja – leto B

Jezus ozdravi slepega Bartimája

Prišli so v Jeriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimáj, Timájev sin, sedel ob poti. In ko je slišal, da je to Jezus Nazarečan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!« Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!« Odvrge je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu. Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepemu je dejal: »Rabuní, da bi spregledal!« Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!« Takoj je spregledal in šel po poti za njim.

Usmili se me!

Današnja božja beseda nas vabi, da vstopimo v srečanje med slepim Bartimajem in Jezusom. Posebej me nagovarja Bartimajevo klicanje: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!« Bartimaj ne prosi najprej za ozdravljenje, ampak za usmiljenje. Da je resno mislil na usmiljenje in ne le na ozdravljenje, mi govori zaključek srečanja, kjer beremo, da Bartimaj po ozdravljenju ni odšel, ampak je šel z Jezusom. **To dvoje: prošnja za usmiljenje in hoja za Njim je pravzaprav temeljno za naše srečevanje z Jezusom.** A prav to dvoje se zdi, da v naši veri šepa. Čas pred praznikom Vseh svetih je za marsikoga priložnost, da se sreča s svojim Odrešenikom pri sveti spovedi. Poglejmo, koliko so naša srečanja podobna Bartimajevemu.

Najprej se sprašujem, kaj **pravzaprav pomeni Jezusovo usmiljenje in komu ga podeljuje**. Zadnje dejanje usmiljenja Jezus podeli na križu razbojniku, ki ga prosi, naj se ga spomni, ko bo stopil v raj. A čeprav je drugi razbojnik tik pred smrtjo in se Jezus zagotovo zaveda groze večne teme, usmiljenja ne more podeliti razbojniku, ki ne prizna svojega greha in ne prosi odpuščanja. Jezus z veseljem podeljuje svojo bližino, sočutje in usmiljenje bolnim, obupanim, grešnim, ki svojo nemoč priznavajo. Noben greh ni ovira za njegovo usmiljenje, če ga grešnik prizna. Navidezna popolnost farizejev in pismoukov, pa je kakor zid pred božjim usmiljenjem. Pogosto se sprašujem, kako se to zgodi in ali sem sam že tam, med farizeji in pismouku? Odgovor vidim v zadnjem stavku današnjega odlomka, ki pravi o Bartimaju: Takoj je spregledal in šel po poti za njim. Bartimaj ni gledal na svojo slepoto kot na nekaj, kar bo rešeno v trenutku. Videl je, da je to proces, ki se nadaljuje, zato je stopil za Jezusom in ni iskal le trenutne ozdravitve kot npr. devet gobavcev.

Kaj to pomeni za nas? Če hočemo stopiti za Jezusom, če se mu hočemo približati in doživeti njegovo usmiljenje, se moramo zavedati, da je naše življenje potovanje in da greh ni vprašanje posamičnega dejanja, ampak v prvi vrsti vprašanje naše drže. **Mogoče bi vprašanje greha in odnosa z Jezusom primerjali učenju. Pomislimo, kako se otrok uči risati.** Najprej počeka cel list, uporablja vse, kar mu pride pod roko. Počasi, počasi, začena svoje 'risanje' omejevati na stran, ki je pred njim. Počasi se zarisujejo nekatere podobe, a komaj razločno. Narisal je nekaj, kar je podobno oblakom in soncu, to so prve otroške umetnine. In pri tem otroka skrbni starši pohvalijo. Sledi barvanje. Ko otroci barvajo

imajo najprej veliko težav z barvanjem do črte polja, ki ga barvajo. Počasi osvojijo tudi to. Sočutni, usmiljeni starši otroka pri vsem tem spodbujajo, pohvalijo in učijo. Otrok dobi pohvalo tudi takrat, ko je njegovo risanje še daleč od umetniškega, mar ni tako? Gre za pot, ki niti ne vemo, kje se bo končala. Le redki bodo postali umetniki, a pomembno je učenje, pomembna je pot rasti.

Mar ne bi morala biti takšna drža tudi do naših grehov, če nočemo zapasti v farizejstvo. **Ali poznamo pot premagovanja naših grehov.** Spomnimo se glavnih grehov: napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba. Pomislimo, kako se otrok postavi pred drugim otrokom. Še kot malček drugega ugrizne, odrine, ko hoče biti v ospredju. Najbrž mora stopiti na pot osebne rasti!? Pa smo danes popolnoma izkoreninili napuh. Če ne grizemo z zobmi, grizemo kako drugače ;) Se tega zavedamo? Ali to priznamo, ko nas kdo na to opozori? Lakomnost je pri otroku včasih zelo očitna. Imel bi vse igrače in še kakšno in ničesar ne bi posodil. Nečistost pri otroku ni opazna, ko pa nastopi mladostniška doba, se z otrokom nihče več ne ukvarja. In potem pričakujemo, da je v hipu vse osvojil. Da ve, kaj pomeni ljubiti, spoštovati, biti nežen itd. Ali je to realno pričakovanje? Ali so vprašanje grehi, ali pot po kateri naj bi hodil? Tako je tudi z drugimi grehi. Potrebujemo pot rasti, ki se nikoli ne konča. Božje usmiljenje pa nam želi stati ob strani vsak trenutek te poti, želi nas dvigati in nas vabi v objem svoje sočutne ljubezni.

Bartimaj se je očitno zavedal, da s tem, ko je spregledal, še ni vse končano. Ko je stopil na pot za Jezusom, so se odpirala nova področja slepote in potreboval je Gospodovo usmiljenje. Tako je rasel na poti svetosti. Bartimaj torej kliče Jezusa, naj se ga usmili in naj ne gre mimo njega. **Vesel je, ko se je ob njem ustavil, še bolj pa je vesel, da lahko skupaj nadaljujeta pot.** Naj bo to tudi naše veselje.